

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce J. Š., bytem, zastoupeného JUDr. Yvetou Janákovou, advokátkou se sídlem AK Příkop 27/2a, 602 00 Brno, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR**, se sídlem na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2016, č. j. MPSV-2016/174855-921, sp. zn. SZ/MPSV-2016/170003-921,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Odměna právní zástupkyně žalobce JUDr. Yvety Janákové, advokátky se sídlem AK Příkop 27/2a, 602 00 Brno ve výši 9.100 Kč, bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci rozsudku na účet číslo: 2112524270/2700, vedený u UniCredit Bank Czech Republic nad Slovakia, a.s.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 16. 8. 2016, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce ČR

– krajské pobočky v Brně, KoP Brno-venkov (Kuřim) [dále jen Úřad práce ČR] ze dne 12. 4. 2016, č. j. 5356/2016/KÚR.

Rozhodnutím Úřadu práce ČR byl žalobci přiznán doplatek na bydlení ve výši 4.150 Kč měsíčně od února 2016, přičemž žalobce požadoval přiznání dávky ve výši 11.370 Kč.

Žalobce podal dne 12. 2. 2016 Úřadu práce ČR žádost o přiznání doplatku na bydlení ve výši 11.370 Kč.

Žalobce žije v domácnosti s nezletilým synem J. Š., nar. X, který je z pohledu zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, společně posuzovanou osobou. Syn žalobce je stížen od narození závažnými zdravotními problémy, pro které je žalobce nucen poskytovat mu speciální péči a zajišťovat jeho speciální potřeby. Syn žalobce plní povinnou školní docházku dle individuálního plánu a vyžaduje asistenci další osoby i při běžných každodenních úkonech, jako je oblékání a zajištění základních lidských potřeb.

Byt, ve kterém žalobce se svým synem bydlí, užívá žalobce z titulu nájemní smlouvy uzavřené se svou matkou, paní M. Š., která je vlastníkem rodinného domu č. p. ... v obci Matka žalobce v domě rovněž bydlí v druhé bytové jednotce.

Žalobcem bylo prokázáno a Úřadem práce nebylo v řízení rozporováno, že měsíční náklady na bydlení činí celkově částku 11.370 Kč, přičemž v částce 7.000 Kč se jedná o sjednané nájemné a částka 4.370 Kč představuje součet záloh na služby poskytované s užíváním bytu a na média.

Úřadem práce ČR byla žádost žalobce přezkoumána a byl mu přiznán doplatek na bydlení ve výši 4.150 Kč od února 2016 s odůvodněním, že byt splňuje podmínky pro přiznání dávky dle § 33 odst. 1, 2 ZPHN, nelze v rámci doplatku na bydlení započítat a proplatit nájemné a odůvodněné náklady na bydlení stanovené v souladu s § 34 a § 8 ZPHN činí pouze 4.149,63 Kč.

Proti rozhodnutí Úřadu práce ČR podal žalobce odvolání, které bylo žalovaným zamítnuto rozhodnutím ze dne 16. 8. 2016, č. j. MPSV-2016/174855-921, doručeným žalobci nejpozději dne 29. 8. 2016. Žalovaným jako odvolacím orgánem nebyla věc meritorně přezkoumána.

Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalovaného jsou nesprávná, byla vydána v rozporu s právními předpisy, v důsledku čehož byl žalobce zkrácen na svých právech.

Žalobce má za to, že jeho žádost o přiznání doplatku na bydlení nebyla Úřadem práce ČR posouzena v souladu s platnými právními předpisy, neboť splňuje podmínky pro přiznání dávky – doplatku na bydlení/příspěvku na bydlení beze zbytku.

Žalobce poukazuje na skutečnost, že mechanické aplikování § 15 odst. 1 ZPHN bez náležitého zjištění individuálních okolností na straně žadatele o dávku v hmotné nouzi by odporovalo účelu zákona a úmyslu zákonodárce. V této souvislosti poukazuje na

judikatorní rozhodnutí, kterými bylo konstatováno, že není v rozporu s dobrými mravy, aby bylo mezi příbuznými požadováno nájemné za užívání nemovitosti či její části, která je ve vlastnictví rodinného příslušníka. Konkrétně žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 5. 2016, č. j. 20 Ad 48/2015-27. Odkázal rovněž na rozsudek NSS ze dne 15. 5. 2013, č. j. 3 Ads 87/2012-39, v němž byl citován právní názor Městského úřadu Litovel (rozhodnutí ze dne 10. 12. 2010, č. j. 15075/2010/LTO), který žadatele o dávku mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytných nebo odůvodněných nákladů, u níž byla bytová potřeba uspokojena v bytovém domě vlastněném jejím otcem, nevyhověl mj. s poučením, že „pokud by rodina stěžovatelky uzavřela s jejím otcem nájemní smlouvu, měla by možnost získat příspěvek na bydlení.“

Nedostatek předmětného rozhodnutí Úřadu práce ČR spatřuje žalobce zejména v nedostatečném zjištění okolností, na kterých mělo být rozhodnutí postaveno, čímž došlo k porušení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Podle žalobce se rozhodující orgán zejména vůbec nezabýval adekvátností výše sjednaného nájemného v místě a čase či jeho přiměřenosti. V odůvodnění se pak náležitě nevypořádal s uvedením úvah, které ho vedly k rozhodnutí, zejména pak není patrné, proč je přiznán doplatek na bydlení ve výši 4.150 Kč, když žalobcem byla dávka požadována ve výši 11.370 Kč a nájemné ve výši 7.000 Kč nebylo uznáno jako odůvodněný náklad. Po odečtení nájemného od požadované částky činí rozdíl 4.370 Kč a v rozhodnutí není zdůvodněno, proč byla tato částka pokrácena o dalších 220 Kč.

Žalovaným mělo být rozhodnutí Úřadu práce ČR přezkoumáno a s ohledem na to, že Úřad práce nepostupoval v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, tedy že v odůvodnění neuvedl dostatečně důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, mělo být rozhodnutí zrušeno a vráceno k dalšímu řízení.

Přesto však bylo odvolání žalobce zamítnuto bez meritorního přezkumu a dostalo se žalobci pouhého poučení o tom, že jeho odvolání bude zkoumáno jako podklad pro případné zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo vydání nového rozhodnutí, aniž mu bylo do dnešního dne sděleno, jak bylo s jeho argumentací dále naloženo a zda byly učiněny nějaké konkrétní kroky.

Bylo-li odvoláno žalobce žalovaným posouzeno jako opožděné, pak žalobce z procesní opatrnosti namítá, že jeho odvolání bylo podané řádně a v zákonné lhůtě.

Žalobce navrhoval, aby krajský soud žalobě vyhověl, neboť napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, jestliže spočívá na nesprávném právním posouzení věci a skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nebyl náležitě zjištěn tak, aby mohlo být žalovaným věcně správně rozhodnuto.

Navrhoval proto, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2016 zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že ve shora uvedené věci jde o přiznání doplatku na bydlení. Uvedl, že odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí bylo zamítnuto jako opožděné, takže by ho ani soud neměl meritorně přezkoumávat. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 29. 8. 2016.

Krajský soud v Brně z připojeného dávkového spisu zjistil, že žalobce podal dne 12. 2. 2016 u Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Brně žádost o doplatek na bydlení, k němuž přiložil vyplněné Informace o užíváním bytě, doklad o výši měsíčních příjmů, Nájemní smlouvu uzavřenou dne 1. 5. 2015 mezi M. Š. (matka žalobce) a J. Š., z níž vyplynulo, že M. Š. je vlastníkem budovy na adrese, přenechává nájemci – J. Š. do užívání plně vybavený byt č. 2, I. kategorie, o dispozici 2+1, přičemž sjednané nájemné činí 10.000 Kč měsíčně. Dále je založena nájemní smlouva – příloha č. 2, z níž vyplývá, že v této částce je zahrnuta cena za poskytované služby 3.000 Kč měsíčně, toto platí od počátku nájemní smlouvy, tedy od 1. 5. 2015.

Dále je přiložen inkasní lístek, z něhož vyplývá, že žalobce zálohově platí za elektřinu částku 1.370 Kč.

Dne 12. 4. 2016 vydal Úřad práce ČR – krajská pobočka v Brně, KoP Brno-venkov (Kuřim) pod č. j. 5356/2016/KUR rozhodnutí, na základě něhož přiznal žalobci doplatek na bydlení ve výši 4.150 Kč měsíčně od února 2016. Toto rozhodnutí, jak vyplývá z podacího lístku, žalobce osobně převzal dne 25. 4. 2016.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání a žalovaný dne 16. 8. 2016 pod č. j. MPSV-2016/174855-921 rozhodl tak, že podle § 92 odst. 1 správního řádu se odvolání zamítá. V odůvodnění rozhodnutí pak uvedeno, že správní rozhodnutí úřadu práce č. j. 5356/2016/KUR ze dne 12. 4. 2016 obsahuje poučení, ve kterém je uvedeno, že proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho oznámení k Ministerstvu práce a sociálních věcí prostřednictvím Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně, KoP Brno-venkov (Kuřim), který rozhodnutí vydal.

Podle ust. § 72 odst. 1 správní řád, se rozhodnutí účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením. Odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí (§ 83 odst. 1 správního řádu).

Lhůta je zachována, je-li posledním dnem lhůty učiněno podání u věcně a místně příslušného správního orgánu nebo je-li v tento den podána poštovní zásilka adresována tomuto správnímu orgánu, který obsahuje podání, držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence [§ 40 odst. 1 písm. d) správního řádu].

Napadené rozhodnutí Úřadu práce bylo účastníkovi řízení doručeno do vlastních rukou dne 25. 4. 2016. 15denní lhůta stanovená pro podání odvolání je lhůtou zákonnou (začala plynout dne 26. 4. 2016) a posledním dnem pro podání odvolání byl den 10. 5. 2016. Napadené rozhodnutí Úřadu práce nabylo právní moci dne 11. 5. 2016.

Odvolání proti výše uvedenému rozhodnutí bylo účastníkem řízení podáno osobně dne 25. 5. 2016. Odvolací správní orgán opožděné odvolání zamítl, neboť bylo podáno u Úřadu práce po uplynutí odvolací lhůty.

V souladu s ust. § 92 odst. 1 správního řádu bude odvolací orgán následně zkoumat, zda nejsou dány předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li tyto předpoklady, bude opožděné odvolání posuzováno jako podnět k přezkumnému řízení, žádost o obnovu řízení či jako žádost o vydání nového rozhodnutí, o čemž bude účastník řízení informován.

Krajský soud v Brně zjistil ze spisu vedeného u tohoto soudu pod sp. zn. 41 A 66/2016, že žalobce požádal správní orgán podle ust. § 41 o prominutí zmeškání úkonu – odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce – krajské pobočky v Brně KoP Brno-venkov (Kuřim) č. j. 5356/2016/KUR o přiznání doplatku na bydlení ve výši 4.150 Kč měsíčně od února 2016. Úřad práce ČR – krajská pobočka v Brně nevyhověl žádosti o prominutí zmeškání úkonu podle ust. § 41 a § 76 správní řád, ve znění pozdějších předpisů s odůvodněním, že dne 25. 5. 2016 požádal žalobce o prominutí zmeškání úkonu – podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu o přiznání doplatku na bydlení ze dne 12. 4. 2016 v řádné odvolací lhůtě a to ze zdravotních důvodů, rozhodnutí bylo účastníku řízení doručeno dne 25. 4. 2016 a nabylo právní moci dne 11. 5. 2016. Uvedeno, že účastník řízení se na pracoviště Úřadu práce osobně pravidelně dostavuje, tudíž mu není nikterak upírána možnost požadovaný úkon učinit, má taktéž možnost využít k uskutečnění požadovaného úkonu institutu zmocněného zástupce, popř. má možnost požadovaný úkon učinit prostřednictvím poštovní zásilky. Proti tomuto usnesení žalobce podal odvolání.

Ministerstvo práce a sociálních věcí pod č. j. MPSV-2016/174240-921 vydalo rozhodnutí, kdy rozhodlo tak, že podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání zamítá a výše uvedené usnesení se potvrzuje. V odvolání odvolatel uvedl, že nesouhlasí s usnesením, domnívá se, že doložené zdravotní důvody jsou jedny z nejzávažnějších a nejpodstatnějších, je sice pravda, že se na úřad dostavuje, ale jeho zdravotní stav mu neumožňuje řádně reagovat na veškeré úkony, kterými je úřady zavalen. I z toho pramení jeho nedobrý zdravotní stav. Není tedy možno dovozovat, že když zvládne 1 úkon, tak jich stejně zvládne 10 nebo 20. Jelikož nemá finanční prostředky, nemůže si dovolit zmocněného zástupce a poštovní zásilka neřeší problém vypořádání se s tímto úředním úkonem, úředním jednáním se nerozumí pouze jednání na úřadě, ale veškeré úřední úkony, tedy např. i studování a tvorba úředního dopisu.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaného pak dále uvedeno, že z podnětu odvolání byla přezkoumána spisová dokumentace, ze které bylo zjištěno, že odvolateli byl rozhodnutím úřadu práce č. j. 5356/2016/KUR ze dne 12. 4. 2016 přiznán doplatek na bydlení ve výši 4.150 Kč měsíčně od února 2016. Toto rozhodnutí odvolatel převzal 25. 4. 2016. Posledním dnem zákonné 15tídení lhůty pro podání odvolání byl den 10. 5. 2016. Odvolání odvolatel podal dne 25. 5. 2016 v rámci protokolu o ústním jednání sepsaném téhož dne na Úřadu práce, současně s odvoláním požádal o prominutí zmeškání úkonu, uvedl dále, že lékařské potvrzení již doložil dříve.

V odůvodnění dále pak uvedeno, že spisová dokumentace obsahuje lékařskou zprávu vystavenou dne 26. 1. 2016 praktickým lékařem MUDr. L. P., dle které je zdravotní stav odvolatele nadále oslaben, není plně kompenzován, je v péči odborné ambulance a jeho stav neumožňuje úřední jednání a podobnou činnost. Doporučeno domácí léčení, při nedodržení riziko zhoršení zdravotního stavu. Potvrzení platilo do stabilizace zdravotního stavu (dle odborné ambulance), výhledově do konce března 2016. Dne 16. 6. 2016 doložil odvolatel další lékařskou zprávu ze dne 14. 6. 2016 s obdobným nálezem, toto potvrzení platilo výhledově do konce srpna 2016.

Podle ust. § 41 odst. 2 správního řádu může požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit.

Podle ust. § 41 odst. 4 správního řádu správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.

Úřad práce žádosti odvolatele o prominutí zmeškání úkonu nevyhověl vzhledem k tomu, že odvolatel se na úřad práce osobně pravidelně dostavuje, měl rovněž možnost využít k uskutečnění požadovaného úkonu institutu zmocněného zástupce, popř. mohl odvolání podat prostřednictvím poštovní zásilky.

MPSV se s postupem úřadu práce ztotožnilo. Potvrzení, které mají prokazovat skutečnost, že odvolatel není schopen úředního jednání, odvolatel opakovaně a nepřetržitě předkládá Úřadu práce i MPSV již nejméně 2 uplynulé roky, přičemž během této doby soustavně činí úkony – dostavuje se k osobním jednáním, podává písemně různá podání (žádosti, odvolání, žaloby) apod. S přihlédnutím k době, kterou předmětná lékařská potvrzení pokrývají, lze považovat tato potvrzení za účelová. Úřad práce dospěl k názoru, že odvolatel neprokázal, že při zmeškání úkonu by překážkou byly závažné důvody, které mu bránily tento úkon v zákonné lhůtě provést.

MPSV konstatuje, že smyslem lhůty je v obecné rovině časové omezení stavu nejistoty v právních vztazích a urychlení procesu rozhodování. K tomu rozhodně neslouží opakované a neodůvodněné žádosti o její prodloužení.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu ke Krajskému soudu v Brně.

Ten usnesením č. j. 41 A 66/2016-31 rozhodl tak, že žalobu odmítl.

Proti uvedenému usnesení krajského soudu žalobce podal kasační stížnost. O ní rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 5 Ads 150/2017-23 dne 14. 11. 2017, uvedl, že kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

V odůvodnění rozhodnutí mj. uvedeno, že v projednávané věci jde o posouzení otázky, zda je rozhodnutí o nevyhovění žádosti o prominutí lhůty k provedení úkonu samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem krajského soudu potud, že rozhodnutí o neprominutí řádné odvolací lhůty je vyloučeno ze soudního přezkumu, nikoliv však z důvodu, že se jedná o rozhodnutí, jímž se

pouze upravuje vedení řízení před správním orgánem, ale proto, že jde o rozhodnutí předběžné povahy [§ 70 písm. b) s.ř.s.].

V odůvodnění pak dále uvedeno, že pokud jde o podmínku věcnou, konstatoval 9. Senát v rozsudku 9 As 48/2009-105, ve vztahu k rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu, že „z podstaty věci vyplývá, že rozhodne-li odvolací správní orgán o odvolání meritorně, znamená to, že rovněž vyhověl žádosti o prominutí zmeškání úkonu, pakliže takové žádosti nebylo vůbec třeba, a účastník řízení se pouze domníval, že úkon zmeškal, aniž by tomu tak bylo. Z daného tedy vyplývá jednoznačná souvislost mezi oběma rozhodnutími, neboť rozhodnutí o odvolání, jako rozhodnutí „konečné“ povahy, je závislé na rozhodnutí o žádosti o prominutí zmeškání úkonu. Proto je tedy možné se dovolávat soudního přezkumu rozhodnutí o prominutí zmeškání úkonu v rámci žaloby proti rozhodnutí odvolacího orgánu o odvolání. Stěžovatel tak není zkrácen na svých právech v důsledku předmětné kompetenční výluky soudního přezkumu rozhodnutí o prominutí zmeškání úkonu.“

Nejvyšší správní soud pak v odůvodnění uvedl, že rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu podání odvolání může být přezkoumáno toliko v rámci řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí žalovaného o odvolání. Pouze v rámci soudního přezkumu tohoto rozhodnutí, a nikoliv rozhodnutí o odvolání proti neprominutí zmeškání úkonu podání odvolání, se může správní soud zabývat důvody, kvůli nimž došlo k marnému uplynutí lhůty pro podání odvolání proti prvoinstančnímu meritornímu rozhodnutí správního orgánu. Krajský soud tak správně dospěl k závěru, že se u napadeného rozhodnutí jedná o rozhodnutí, které je vyloučeno ze soudního přezkumu, nicméně jej nesprávně podřadil pod rozhodnutí, jímž se upravuje vedení řízení podle § 70 písm. c) s.ř.s. Tato skutečnost však sama o sobě neznamená vadu, pro kterou by bylo nutno jeho rozhodnutí zrušit, když se kompetenční výluka ze soudního přezkumu vztahuje nejenom na rozhodnutí o vedení řízení, nýbrž též na úkony správního orgánu, které jsou předběžné povahy [§ 70 písm. b) s.ř.s.]. Bez ohledu na toto pochybení krajského soudu bylo tedy na místě podanou žalobu stěžovatele odmítnout podle § 68 písm. e) s.ř.s., dle kterého je žaloba nepřipustná také tehdy, domáhá-li se žalobce přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání vyloučeno, ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s., dle kterého soud odmítne návrh, který je nepřipustný.

S ohledem na citované ze spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 41 A 66/2016, musí tedy soud v rámci posouzení merita věci, tedy při rozhodování o výši doplatku na bydlení žalobci posoudit také otázku, zda odvolání bylo ze strany žalobce podáno včas, tedy odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ze dne 12. 4. 2016, č. j. 5356/2016/KUR, kterým bylo rozhodnuto o tom, že žalobci se přiznává doplatek na bydlení ve výši 4.150 Kč měsíčně od února 2016, a to s hledem na skutečnost, že v zákonem stanovené odvolací lhůtě, tj. 15 dnů ode dne oznámení uvedeného rozhodnutí žalobce, jak sám připouští, odvolání nepodal, odvolání bylo podáno přímo na Úřadu práce (Kuřim) dne 25. 5. 2016 při osobní návštěvě žalobce na tomto úřadu.

Krajský soud v Brně nařídil ve věci jednání na den 7. 2. 2018.

U soudního jednání žalobce k věci uvedl:

Do doby, než se mu narodil syn, chodil normálně do zaměstnání. Syn je narozen dne 22. 2. 2010¹. Od doby, kdy se syn narodil, byl nucen žalobce zůstat doma ze zaměstnání, protože syn vyžadoval a neustále vyžaduje zvýšenou péči. V důsledku velmi těžkého porodu má syn zdravotní problémy v oblasti psychiky, ale také problémy fyzické, neboť má prakticky nehybnou levou ruku. Má ji o 15 cm kratší než pravou ruku. V důsledku toho je třeba se synem rehabilitovat a cvičit a toto vyžaduje ze strany žalobce značné úsilí. Pokud jde o psychické postižení syna, projevuje se tak, že syn má fenomenální krátkodobou paměť, má však velmi špatnou dlouhodobou paměť, takže synovi je třeba i v tomto směru věnovat zvýšenou péči, kdy je třeba se s ním učit a učivo často opakovat. Od doby, kdy zůstal žalobce doma ze zaměstnání a je závislý na sociálních dávkách, má neustále problémy se sociálním odborem MěÚ Kuřim, v poslední době jejich agenda přešla na pobočku Úřadu práce, kde má stejné problémy. Ty se projevují tím, že pokud žalobce žádá o jakoukoliv dávku, prakticky jenom v minimálním množství případů žalobci bylo vyhověno, téměř všechny případy byly zamítnuty. V důsledku jednání těchto úřadů došlo u žalobce ke zdravotním problémům, které se začaly projevovat tím, že jakmile dostal nějaké zamítavé rozhodnutí, na které měl reagovat, organismus žalobce zareagoval tak, že začal často upadat do bezvědomí, tedy omdléval a musela mu být zavolána i rychlá lékařská pomoc. V důsledku toho podstoupil i odborné psychiatrické vyšetření a bylo mu řečeno, že je to jakási „pojistka“ organismu, jako reakce na tyto negativní skutečnosti. V důsledku jednání úřadu v Kuřimi začal mít i oběhové a zažívací problémy, a dokonce dochází do odborné psychosomatické ambulance v Nemocnici v Brně-Bohunicích. Jméno lékaře si nemůže vzpomenout. Ze strany úřadu v Kuřimi dostává žalobce velké množství rozhodnutí a různých podání, když si to „zmapoval“, v jednom roce to bylo celkem 158 rozhodnutí či podání. Tzn., že v podstatě každé dva dny by měl reagovat na nějaké rozhodnutí, navíc v obálce, kterou dostane, se obvykle nachází vícero rozhodnutí, ne tedy pouze jedno, na které by měl reagovat. S ohledem na zdravotní problémy žalobci dělá velký problém reagovat písemně, vždy je pro něj mnohem lepší, když přijede přímo na úřad a tam s ním příslušná pracovnice podání sepíše. Ke svému synovi pak ještě uvedl, že tento když dosáhl školního věku, nejprve měl odklad školní docházky a poté školní docházku absolvoval v normální základní škole. Žalobce se synovi, jak uvedl, velmi věnuje, takže mnoho lidí si ani nevšimne, že má nějaký handicap. Syn však má, jak uvedl, handicap nejen fyzický, ale i psychický. Nyní syn studuje na střední škole elektrotechnické v Brně na Purkyňově ulici, z místa bydliště do Brna do školy dojíždí autobusem.

Zástupkyně žalobce pak uvedla, že pokud jde o úřad práce i žalovaného, otázku prominutí zmeškání úkonu – odvolání – posuzovali u žalobce velmi povrchně, věci se prakticky nezabývali. Žalobce u soudního jednání vysvětlil, že jeho psychický stav byl v důsledku velkého množství písemností ze strany úřadu práce prakticky paralyzován, a to vzhledem k tomu, že mu téměř nikdy v jeho žádostech nebylo vyhověno, a to způsobilo, že nebyl schopen v zákonem stanovené lhůtě odvolání proti rozhodnutí úřadu práce podat. Tato skutečnost měla být vzata v úvahu a odvolání, které žalobce skutečně podal dne 25. 5. 2016, mělo být posouzeno tak, že se jednalo o odvolání včasné a věc měla být meritorně přezkoumána ze strany Ministerstva práce a sociálních věcí. Mělo být tedy rozhodnuto tak, že se žalobci vyhovuje v jeho žádosti o doplatek na bydlení a měla být tato dávka přiznána nejenom ve výši představující inkaso, ale tato měla být navýšena o částku 7.000 Kč

měsíčně, neboť je prokazatelné, že toto nájemné žalobce platí za bydlení za sebe i syna v domě své matky, kde na základě nájemní smlouvy žalobce užívá jednu bytovou jednotku. Zástupkyně žalobce pak zdůraznila, že tedy žalobci měla být přiznána požadovaná celá dávka doplatku na bydlení, neboť částka 7.000 Kč, kterou žalobce platí na základě nájemní smlouvy za bydlení, není v rozporu se zákonem, není totiž v rozporu se zákonem, aby dospělý syn platil nájemné své matce za bydlení v jejím domě a v tomto směru odkázala na stanovisko, které je uvedeno v rozsudku Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 20 Ad 48/2015 ze dne 11. 5. 2016.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

Podle § 41 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, navrácením v předešlý stav se rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě, nebo povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání, kterou by jinak nebylo možno učinit.

Podle § 41 odst. 2 požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá.

Podle § 41 odst. 4 správní řád, správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.

Po zjištění potřebných skutečností při jednání Krajského soudu v Brně dne 7. 2. 2018 soud dospěl k závěru, že žalovaný rozhodl správně, když přezkoumával odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně ze dne 12. 4. 2016 a kdy rozhodl tak, že odvolání žalobce se zamítá.

Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že věc byla posouzena tak, že odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce ze dne 12. 4. 2016 nebylo podáno včas, kdy posledním dnem lhůty pro podání odvolání byl den 10. 5. 2016, když odvolání žalobce podal až dne 25. 5. 2016, kdy požádal o prominutí zmeškání úkonu – odvolání a současně s žádostí o prominutí zmeškání úkonu podal i odvolání.

Soud má za to, že žalovaný rozhodl správně, když dospěl k závěru, že odvolání bylo podáno opožděně, a že na straně žalobce nebyly žádné vážné důvody, které by mu bránily ve lhůtě stanovené zákonem, odvolání podat.

Žalobce argumentoval tím, že odvolání nebylo podáno včas v důsledku jeho zdravotních problémů, kdy poukazoval na zprávu praktického lékaře MUDr. L. P. a také proto, že musí věnovat zvýšenou péči o svého syna J. Š.

Z toho, co bylo žalobcem řečeno přímo u soudního jednání, však nevyplynulo, že by na straně žalobce byly nějaké objektivní důvody, pro které nemohl odvolání proti rozhodnutí úřadu práce ve věci doplatku na bydlení podat v zákonem stanovené lhůtě. Pokud jde o lékařskou zprávu praktického lékaře MUDr. L. P., soud na tomto místě uvádí, že lékařskou zprávu stejného znění žalobce předkládá do různých „soudních spisů opakovaně“, jedná se o zprávu velmi obecnou a podle toho, jak žalobce často takovéto zprávy dokládá za různá období, bylo prakticky nemožné, aby v posledních několika letech žalobce činil jakákoliv podání, tedy podával jakékoliv návrhy, žádosti, odvolání proti rozhodnutí, či jednal se správními orgány či jednal před soudy, když soud z vlastní zkušenosti ví, že žalobce se soudních jednání zcela pravidelně zúčastňuje, i když má soudem ustanoveného zástupce z řad advokátů, svůj návrh osvětlit soudu mu nečiní žádné potíže, před soudem nikdy neargumentoval tím, že z důvodu své špatné psychiky se nemůže jednání zúčastnit, či nemůže svá podání doplnit apod.

Pokud žalobce argumentuje tím, že nemůže odvolání proti rozhodnutí správního orgánu podat včas, neboť mu prakticky obden dochází od správních orgánů různá rozhodnutí, na něž je třeba reagovat, toto není žádným důvodem k tomu, aby žalobce nedodržel lhůty stanovené zákonem pro podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu, pokud s nimi žalobce nesouhlasí. Je to zkrátka žalobce, který, jak sám uvedl, v posledních 16 letech podává řadu žádostí o sociální dávky s ohledem na to, že od narození syna o něho pečuje ve zvýšené míře. Žalobce má nyní za situace, kdy jeho syn se blíží již téměř věku zletilosti, dostatek času, aby na rozhodnutí správních orgánů v zákonem stanovené lhůtě reagoval, tedy aby se např. odvolal proti rozhodnutí správního orgánu, pokud s ním nesouhlasí v zákonem stanovené lhůtě. V tomu mu tedy rozhodně nebrání jeho fyzický, ale ani psychický stav, když žalobce nikdy nedoložil žádnou zprávu např. od odborného psychiatra v tom smyslu, že by trpěl takovými psychickými problémy, že by nebyl schopen příslušná podání vůči rozhodnutí správních orgánů či soudů včas učinit.

Rozhodně v tom žalobci nebrání ani ta skutečnost, že věnuje zvýšenou péči o svého syna, kterému je 17 let, je studentem střední školy, kterou navštěvuje v Brně, tedy dojíždí z místa bydliště do Brna, jak žalobce uvedl, přičemž žalobce sám uvedl, že spousta lidí by na první pohled na jeho synovi ani žádné problémy nepoznala, takže je zcela evidentní, že žalobce nemůže věnovat celodenně péči o svého syna, který minimálně v dopoledních, případně i v části odpoledních hodin ve všední dny navštěvuje střední školu. Jedná se tedy o studenta a rozhodně žalobce tomuto nemůže věnovat celodenní péči, zvláště pak, když se nejedná o malé dítě, ale téměř dospělého člověka.

Soud tedy věc shrnuje tak, že tvrzení žalobce o tom, že nemohl odvolání podat včas, tedy v zákonem stanovené lhůtě pro svůj špatný zdravotní stav, a proto, že je třeba věnovat zvýšenou péči z jeho strany synovi, soud pokládá pouze za tvrzení účelové, naprosto ničím nepodložené a má za to, že žalovaný správně posoudil věc tak, že odvolání bylo podáno opožděně, žádné objektivní důvody pro prominutí zmeškání úkonu – podání odvolání – na straně žalobce zjištěny nebyly.

Z těchto důvodů se tedy ani soud nezabýval meritorním přezkoumáním věci v tom smyslu, že by přezkoumával, zda doplatek na bydlení, který byl žalobci přiznán ve výši 4.150 Kč měsíčně od února roku 2016, je příspěvkem, který byl přiznán ve správné výši či nikoliv.

Soud tedy žalobu, která není důvodná, dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu tedy nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Ve smyslu ust. § 35 odst. 9 zákona č. 150/2002 Sb., s.ř.s., byla žalobci ustanovena právní zástupkyně – advokátka – k ochraně jeho práv a dle citovaného zákonného ustanovení jí náleží odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů, které v takovém případě platí stát.

Pokud jde o zástupkyni žalobce, náleží jí odměna za zastupování za 7 úkonů právní pomoci (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby ze dne 24. 2. 2017, replika k vyjádření žalovaného ze dne 29. 5. 2017, doplnění – upřesnění žaloby ze dne 7. 11. 2017, účast u soudního jednání dne 15. 11. 2017, doplnění – upřesnění žaloby ze dne 23. 1. 2018 a účast u soudního jednání dne 7. 2. 2018 dle § 9 odst. 2 a § 7/3 ve výši 1.000 Kč za 1 úkon a dále pak paušální náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 uvedené vyhlášky, za 1 úkon právní služby 300 Kč, tj. 7.000 Kč + 2.100 Kč), celkem 9.100 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. února 2018

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně